

[07-05-2012]

Jeugd zit tussen de oren

Ik ben een zee-mens. Vooral in de lente en de herfst.

Wanneer mijn hoofd vol zit met dagelijkse zorgen, geeft het ruisen van de branding mij rust. Nieuwe ideeën stromen gretig mijn ogen en oren binnen. Op het strand vertraagt mijn tred gegarandeerd van gejaagd naar kuierend.

De promenade in Nieuwpoort is ideaal voor een uurtje zorgeloos uitwaaien. De zee vult de vaargeul naar de jachthaven. Straks zal de vloed volledig zijn. Talrijke zeilboten vinden hun weg naar de bleke horizon. Meeuwen krijsen omheen een viskadaver.

Gezette oudere dames en mannen met grijze baarden zijn het vaste publiek buiten het hoogseizoen. Ze dragen zee-kledij. Windjakken en de obligate sportschoenen. Daar doe ik niet aan mee. Meestal schiet ik laarzen aan en een oude jas, die sinds generaties aan een kapstok in ons zee-huis hangt. Een muts, nog van mijn oma, trek ik tot net boven mijn ogen.

En toch word ik op de dijk herkend. Oude kennissen groeten mij verrast.

‘Verdorie,’ denk ik telkens weer. Wat moeten zij niet denken van mijn old school outfit.

‘Je ziet er nog goed uit.’ Een frase die laat vermoeden dat ik er zonder make-up ouder uitzie dan mijn leeftijd laat vermoeden. Ze nemen mij op van kop tot teen. Mijn weinig flatterende kledij doet vraagtekens rijzen. De angel zit vooral in het woordje ‘nog’.

‘Ach wat,’ denk ik gepikeerd. Het gaat hier vooral om mijn frisse ideeën, niet om mijn hippe looks.

Weetjes over gemeenschappelijke vrienden worden dan uitgewisseld. Het rond de pot draaien om niet te persoonlijk te worden.

‘En voor de rest, alles OK?’ vraagt een moedige soms.

Ik knik met stralende blik. Mijn hoofd gonst van jeugdige creativiteit.

Een harde bel doet mij verschrikt opzij springen. Mijn gedachten flitsen in een reflex naar dreigend gevaar.

Op het nippertje ontwijkt een grote go-cart mijn benen.

Aan het stuur een meisje van een jaar of tien. Enkele meters verder komen ze tot stilstand. Achterin troont een oudere vrouw. Het haar grijs en rechtop van wind en zout. Haar gezicht een verweerde zee-bruine landkaart.

Kordaat stapt ze uit en verjaagt de snotneus van het stuur. De zes andere kleintjes kijken haar vragend aan. Ze plaatst nu een kleuter-tweeling op het zitje achteraan en herverdeelt de krachten die kunnen trappen. Snel en accuraat gaat ze te werk. Haar bevelen zijn kort, maar vriendelijk. Een sproetige jongen steekt lachend zijn duim omhoog.

‘Goed zo oma!’

De grijze oma stroopt de pijpen van haar pantalon omhoog. Ze trekt de rits van haar vintage anorak hoog op. Fel kijkt ze achterom en neemt krachtig het stuur vast.

‘Komaan jongens,’ roept ze tegen een windvlaag in.

‘Laat zien wat je kunt.’

Daar gaan ze. Een go-cart joelende jeugd.

Mieke Vandromme